

blive ved det gamle? Jeg tror nu ikke, det sidste vil blive Tilfældet. Jeg synes dog, det ligger ret enkelt. Vedkommende Arbejdsgiver indgiver til Fonden Erklæring paa Tro og Love om, at de og de Arbejdere, for hvilke han har betalt Præmie, ikke har Indfødsret, eller at de har en Indtægt og en Formue af en saadan Størrelse, at de kommer til at falde udenfor Loven, og det vil da i de allerfleste Tilfælde være en ganske almindelig Kontorbehandling af Sagen, der kræves. Jeg nærer altsaa ikke den Frygt, de ærede Medlemmer paa dette Punkt har ladet komme til Orde. Men jeg tror, at netop dette, at en Arbejdsgiver skal betale Præmie for en Mand til en Forsikring, af hvilken Manden overhovedet aldrig kan faa nogen som helst Fordel, er et Forhold, som ikke blot for de Arbejdsgivere, der maa bære Byrden, men for alle, som hører derom, maa give Anledning til saa stærk Utilfredshed, til saa voldsom Kritik af Socialforsikringen i det hele, at man ikke, og navnlig da ikke alle vi, som ønsker denne Lovgivnings gunstige Udvikling i den kommende Tid, kan være tjent med at lade et saadant Forhold bestaa. Jeg er rede til ogsaa paa dette Punkt at forhandle med det kommende Udvalg om eventuel Tilvejebringelse af en anden Ordning, naar den blot kan blive tilfredsstillende, men jeg mener, at naar man en Gang har faaet dette Spørgsmaal rejst, lader det sig ikke afvise med den Begrundelse, det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds her har fremført.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og slutte med at udtale Haabet om, at vi gennem en Udvalgsbehandling af denne Sag kan naa til en Ordning, som paa alle de betydende Punkter, der berøres i Loven, kan virke tilfredsstillende til alle Sider, idet jeg skal tilføje, at ogsaa jeg vilde være saare betænkelig ved at søge tilvejebragt en Ordning, som foranledigede en betydelig Forøgelse af Administrationen og dermed stærkt forøgede Udgifter. Havde jeg haft Troen paa, at Forslaget vilde foranledige en saadan, vilde jeg ikke have fremsat det, men jeg tror, at den Frygt, ærede Medlemmer har ladet komme til Orde i saa Henseende, er i betydelig Grad overdreven.

Steincke: Det er ikke min Mening at forlænge denne Debat væsentligt, saa meget mindre som de fleste af de store Spørgsmaal, der er rejst, kun lader sig debattere med Nytte i Udvalget. Men jeg vil dog gerne gøre nogle faa Bemærkninger

i Anledning af de Udtalelser, der særlig er vendt mod mig fra forskellig Side.

Den første Bemærkning, jeg har at gøre, drejer sig om en Udtalelse af det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) — en Udtalelse, der ganske vist ikke var vendt mod mig. Det ærede Medlem mente ud fra en Statistik, der findes i Rettens første Beretning, at kunne godtgøre, at det var ganske urimeligt, at man havde lagt saa store Byrder ved Invalidforsikringen over paa Arbejdsgiverne, som sket er. Jeg skal dertil blot sige, at det er ganske umuligt ud af denne Beretning at læse noget som helst i saa Henseende. For deraf — for at tage et Eksempel — at en Kone som Husmoder er blevet anset for Invalid, kan man hverken slutte det ene eller det andet om, hvor Invaliditeten stammer fra. Den stammer maaske netop fra, at hun, før hun blev gift, har slidt i det i en Fabrik, hvor hun paadrog sig en Sygdom. Paa den Maade kan man ikke behandle Statistik. Det er i Virkeligheden ganske umuligt at oplyse, i hvilken Udstrækning Invaliditeten skyldes Deltagelse i det almindelige Erhvervsliv.

Jeg maa tilstaa, at da jeg hørte den Tale, som den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Veistrup) holdt, sagde jeg til mig selv: Du er vist blevet lidt træt af det lange Foredrag, du selv har holdt, saa din Opfattelsesevne ikke er saa god, som du ellers roser dig af, at den er. Men da jeg nu hører, at den højtærede Indenrigsminister udtrykkelig tør sige, at det ærede Medlem har udtalt sig uklart, vil jeg ikke være utilbøjelig til at stille min Person op i Række bag ved den højtærede Indenrigsminister. Det forekommer nemlig ogsaa mig, at det ærede Medlem for en Gangs Skyld var noget uklar. Man kan ganske vist rejse det Spørgsmaal, om det ikke fra hans Synspunkt set var en Fordel for ham, thi hvis han havde været klarere, havde han sikkert faaet den højtærede Indenrigsminister paa Nakken i højere Grad, end han nu fik. Saaledes er det nemlig gaaet mig. Men hele det ærede Medlems Betragtning af Forholdet mellem Invalidforsikring og Aandssvageforsorg synes jeg er urigtig. Der kunde være noget i at gøre disse Betragtninger gældende, naar vi ikke netop stod overfor Behandlingen af et Lovforslag som dette, der udtrykkelig tilsigter, navnlig ved §§ 2—4, at ordne Forholdene saaledes, at den Gnidningsmodstand, der hidtil kan have været, falder bort, idet Invalidforsikringsfonden ligefrem faar Pligt til at tage skelligt Hensyn til Aandssvageforsorgen — et Hensyn, den maaske ogsaa har taget